

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 21. Habuit Divus Iosephus pro Christo amorem paternum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Primus omnium eundem in Circumcisione immolasti? quantum tibi meritum ex istâ tuâ actione talibus circumstantiis vestitâ, ex tali consideratione, fide, intentione, amore profecta? sed quanta tua felicitas qui primus omnium primis illis saluteri Cruoris guttis, cujus unica stilla omnium sufficiebat saluti, tingi meruisti?

LXXI.

Sed quantò hæc tibi steterunt? ô quot lacrymas isti miscuisti sanguini! ô quàm sensibili, quàm acuto doloris gladio cor tuum transfixum est, quando vidisti tibi pronuncianum esse in eum mortis ipsi decretæ arrestum, hoc ipso quod cum Jesum vocasti eliciendum tibi ex dulcissimi Filii tui membro primum sanguinem! eliciuisti tamen, & magno animo eliciuisti, quia pro communi omnium lytro & salute. Itaque fuit in Abrahamo Credentium omnium Patre præfiguratus, qui filium suum Isaac sibi supernaturaliter datum, propriis manibus sacrificare, ut Deo obediret, præsto fuit: Melius ipsi Virgini Sponsæ tuæ cõparandus, quæ cum si Deus voluisset manibus suis sacrificata parata fuit.

CAPUT XXI.

Habuit Divus Josephus pro Christo amorem paternum.

Etis silentio, tulit filium meum de latere meo ancilla tua dormientis, & collocauit in sinu suo, suum autem filium, qui erat mortuus, posuit in sinu meo: Cumq; surrexisset mane ut darem lac filio meo, apparuit mortuus, quem diligentius intuens clarâ luce deprehendi non esse meum quem genueram: Responditq; altera mulier, non est ita ut dicis, sed filius tuus mortuus est, meus autem vivit. E contrario illa dicebat. mentiris, filius quippe meus vivit, & filius tuus mortuus est, atque in hunc modum contendebant coram Rege. Ecce causam prout delata est ad Salomonem ex Scripturâ citatâ de verbo ad verbum. Quid obscurius? quid intricatius istâ quæstione? in hæc causâ deerant testes, deerant probationes, deerant omnia indicia, & hinc vocis & clamoris contentione pro more suo inter se certabant mulierculæ ut vincerent. Sed audi hujus nodi dissolutionem mirabilem per Salomonem. Hæc, inquit Salomon, dicit filius meus vivit, & filius tuus mortuus est: & ista respondet non, sed filius tuus mortuus est, meus autem vivit: itaque afferte mihi gladium, cumq; attulissent gladium coram Rege, dividite, inquit, infantem vivum in partes duas, & date dimidiam partem uni, & dimidiam partem alteri.

Non hoc serîo dixit Salomon, & ut ferens definitivam, sed ut exploraret, in quâ illarum mulierû maternas recideret affectus, qui abs dubiè hic erat proditurus; ut illi in quâ hic appareret, filium vivum adjudicaret: nam à naturâ insitus est Matri arcanus erga prolem suam amor & commiseratio, cuius experta est illa quæ non est Mater: naturam ergo hic interrogavit Salomon, & illa respondens, Matrem genuinam ex affectu monstravit. Audi quomodo: *Dixit mulier cujus erat filius vivus ad Regem (commota sunt quippe viscera ejus super filio suo) obsecro Domine, date illi infantem vivum & nolite interficere eum: è contrario illa dicebat, nec mihi, nec tibi sit, sed dividatur. Quo audito, pronuncians sententiam Rex pro illâ quæ dividi non est passa ait: Dato huic infantem vivum, & non occidatur, hæc est enim Mater ejus.*

III.

Hanc causam versans Divus Am-
Ccc3 brosius

IV.

I. **Q**MNES semper mirati sunt, mirabuntur semper quotquot erunt usque ad mundi exitum Sapientes, & meritò, Regis omnium sapientissimi Salomonis judicium, in causâ duarum mulierum apud ipsum pro eodem filio disceptantium 3 Regum cap. 3. à vers. 16. usque ad finem, per quodam propositâ hinc argumentum procedo.

II.

Igitur duæ mulieres venerunt ad Regem Salomonem steteruntque coram eo: Quarum una ait, *Obsecro mi Domine, ego & mulier hæc habitamus in domo unâ, & peperit apud eam in cubiculo: tertiâ autem die postquam peperit, peperit & hæc: & eramus simul, nullusq; alius in domo exceptis nobis duabus. Mortuus est autem filius mulieris hujus nocte, dormiens quippe oppressit eum, & consurgens intempestè no-*

brofius lib. 3. de Spiritu Sancto cap. 7. sic colligit: *Salomon naturam in affectibus quaesivit, quae latebat in vocibus, & pietatem interrogavit, ut probaret veritatem.* Et optimè quidem ut enim idem D. Ambrosius lib. 3. de Virginit. *Illam quae suum esse sciebat infantem, non vinci metuens, sed orbari, nec iam solatio suo proprio, sed pignori suo consulens, orare cepit, ut incolumis magis puer traderetur aliena, quam scetus in partes sibi redderetur: unde Salomon, qui non Maiestate Divinâ, sed argumentis ut homo, interiorum interrogabat affectum, illi potius iudicavit parvulum reddendum, quam veram Matrem dolor proprium prodidisset: illam verò, quam morituri parvuli misericordiâ non movebat, exortem pronuntiavit esse naturæ, quam exortem vidit esse pietatis.*

V. Salomonem ferè imitatus est Carolomanus ex gente Francorum Imperator Christianissimus. Hic certus vel patrem vel filium, quos captivos detinebat, reum esse homicidii perpetrati quod nullatenus impunitum esse volebat, incertus tamen uter eorum, quod neuter crimen fateri vellet; utrumque tandem iussit suspendi. At cum Pater, qui verè homicidium illud commiserat, Imperatorem seriò agere videret, omnemque spem evadendi præclusam, crimen à se perpetratum fassus est, & ita filium suum innocenter ab imminente periculo & morte liberavit; quo tendebat Imperator. Ita Martinus Delrio disquisit. magic. lib. 4. in præambul. ex Andrea Barbario in cap. *Præsenti de probatione.*

VI. Ex quibus nonne patet Patrem amore & affectu probari, idque argumento omninò infallibili? Itaque si adhuc forrè dubitas an D. Josephus sit Pater Christi, interroga ejus affectum, interroga ejus viscera, interroga amorem, pietas prodet veritatem.

VII. Duobus porrò modis Divus Josephus amavit Christum Dominum, nos unico tantum: Christus namque erat Divo Josepho non tantum Deus ut nobis, sed etiam filius, quod non nobis: Quare illum amavit, & ut creatura Deum, & ut verus Pater Fi-

lius: Hic de secundo amore, parte sequenti, de primo.

Dico ergo Divus Josephus Christum amavit ut Pater Filium suum. Ratio hujus est evidens ex dictis, quia verè fuit illius Pater, ita volente Deo: dedit ergo illi Deus amorem & affectum verè paternum. Quid clarius? qui enim dat esse, dat & ea quæ consequuntur ad esse inquit Philosophus. Hinc Rupertus lib. 1. de Gloria Filii Hominis in Mattheum dicit: *De carne Virginis hominem formans, Paternum Josepho amorem penitus infudit Deus.* Atque ex illo amore ita cum dilexit, ita curavit, sicque erga illum in omnibus se gessit, ut etiam nobis deservissent illæ probationes tot & tantæ ad adstruendam strictam ac veram ejus ad Christum Paternitatem, quas toto hoc Tractatu cumulavimus, satis tamen manifestè daretur colligi non posse non esse Patrem qui ita amaret, ita curaret, sic se erga illum gereret, quomodo patebit ex dicendis: Quis enim unquam Pater ita impensè dilexit prolem ex se genitam, quomodo Divus Josephus Christum Dominum? Cur non ergò æquè rectè ac Salomon supra, de illo inferam, ergo fuit verè Christi Pater?

Ipsam Patris nomen est sacrum & amoris plenissimum, nullusque est affectu Paterno potior ut docuit Aristoteles 2. Politic. cap. 1. & Filii *apostolici filii*, id est ab amore dicti videntur: Filius enim quasi *Filos* Græcè, quod est Amor: quasi dixeris filium esse ipsissimum Patris amorem.

Amorem quoque istum indicant ipsius nominis derivationes, Latinae saltem: etenim hinc non disputo an nomen *Pater* Græcum sit an Latinum, ne uni vel alteri vapulem.

Latini ergò hujus nominis *Pater* etymon deducunt, primò à verbo *Pascere*, quod Patris sit prolem pascere. Et certe quis patrem matremve dixerit illos quos expletà libidine viderit filios, quos ex se genuerunt, abjicere? Non non, non ii proles, sed voluptatis suæ parentes fuisse produntur: Enimverò unum est quod parentem comprobatur amor.

Debent ergo patres ut patres se probent

proben, curare prolem, debent *pasce-
re*, alere, fovere, protegere, quo affec-
tu si se exuant in quo qualis se patres
ostendunt, & esse dignoscuntur? aut in
quo filii talium sunt debitores paren-
rum? an ob propriam voluptatem in eo-
rum generatione duntaxat quesitam &
expletam? Absurdum id nimis: an for-
tè ob molestias uteri, vel partus dolo-
res? sed hos pater non sensit, & in ma-
tre fructus sunt suæ libidinis, pœna
prævaricationis, quos impediret, si
posset. Non ergo illi prolis, sed suæ
libidinis sunt parentes, qui libidinem
directè, prolem indirectè tantùm, &
hoc vix quidem, prorulerunt: *Pascant*
ergo patres prolem, ut se verè illius
patrem comprobent.

XIII. Et verò si cœlum quod suis influen-
tiis ac calore vivifico fecundat, tot-
que foetibus imprægnat, quot ex eâ
fructus progerminant, atque hac rati-
one quandam matrimonialis exhibet
imaginem fœderis, in quo cœlû quod
supra est, patris; terra, quæ infra, matris
locum tenet. Si, inquam, cœlum quod
omni sensu caret, ita curat, ita fovet ea
quæ produxit; si terra omnium stapi-
dissimum elementum tota sit alimen-
tum ut ea quæ sinu suo educata sunt, nu-
triat, & ad perfectionem perducatur:
idem dic de animalibus & brutis om-
nibus, an non is pudor qui prolium ex
se genitarum curam & educationem
abjiciunt? Tandem tam parum est ge-
nuisse præcisè prolem, ut quis dica-
tur Pater, ut Origenes dicat *vestisse*
*magis ostendit viscera paterna, quam ge-
nuisse?*

XIV. Jam nonne Divus Josephus affectu
plusquam paterno Christi curam sibi
cœlitus demandatam suscepit, & quos
ipse labores in hoc munere pertulit?
sed quanto amore? quanto ardore?
quàm alacriter? quàm lætanter? non-
ne hunc in Virgine Sponsâ & conjugè
suâ conceptum, & ex eâ genitum, ut
filium sibi à Deo datum & concessum
excepit? suspexit? nonne ut talem tra-
ctavit? aluit? curavit? & quis Pater
filium ex propria carne suâ genitum
aut melius, aut æquè? nulla, nulla
hîc eorum ad illum comparatio: ergo
ex hoc capite Pater illius dici, sicque

ab eo & ab omnibus appellari meritò
debit.

Grata est & factis ad rem nostram XV
Plinii lib. de Floribus cap. 2. & Vale-
sii de Sac. Philosop. observatio: quod
scilicet lilium non sit fecundum eo
modo quo cæteri flores, nullû est enim
illi semen, quo producat aliud lilium
simile sibi, sed, inquit, Plinius *lilium*
feritur lachrymâ suâ guttæ aliquæ qua-
si roris ex eo decidunt in terram, & ex
his gignitur aliud lilium: Ita Divus Jo-
sephus dictus in Evangelio justus. *Iustus*
hic *germinavit sicut lilium*: est Pater,
non sicut cæteri Patres, est fecundus
ut lilium, fecunditate planè virginali:
ipsius labores & sudores conver-
tuntur in sanguinem Mariæ, & sanguis
Mariæ in Sanguinem Christi.

Secundò, aliî nomen istud Pater à XVI
pateo deductum volunt, quia nimirum
ad omnem filii accessum Pater patere
debet, & in patenti habere quæcumque
filii necessitas, etiam sub solum Patris
aspectum produxerit, ut productio illa,
non tam postulatio sit, quàm impetra-
tio: verbo uno Pater à *pateo* secundum
hos dictum, quod omnia Patris filio
patere debeant; cor, brachia, domus,
horrea, cellaria, bursa: cor ad amo-
rem: brachia ad amplexus: domus ad
convictum: horrea & cellaria ad ali-
mentum: Bursa ad omnia necessaria,
& ad promotionem: quæ omnia, cum
in Divo Josepho respectu Christi affe-
ctuosius quam in ullo alio Patre res-
pectu filii aperta extiterint, consequen-
ter & ex hoc capite merito Christi Pa-
ter appellari debuit.

Aliî tertio & ultimo nomen Pater à XVII
pati profluxisse contendunt ut *Pater*
idem sit quod *patiens*. Neque hoc ad-
huc ineptè, arduum est enim esse Pa-
trem, & magnis curis & molestiis ob-
noxium: hinc Menander Comicus.

Oion to genesthai patera paidon in
lopi

Phoslos phrontis peras ouden esti
Patrem esse plurimum habet molestiæ
Metusq; & curæ insinitas.

quas quis ferre posset nisi natura pro-
vida sive Deus Patribus amorem, quo
fieri possent, indidisset?

Divus Josephus fuit omnibus Patris XVIII
conditionibus & curis, illisque non
exiguis

exiguus obnoxius: magna dum fiebat Pater passus est in tentatione illâ gravissimâ, dum mysterii ignarus (ita disponente Deo, ad ipsius meritum, virtutumque ejus evidentiam & manifestationem) vidit suâ uxoris quam non attigerat uterum intumuisse: Factus Pater, magna pertulit propter filium, dum pro illo timuit, cum illo & propter illum in Ægyptum fugere, ibique pluribus annis exulare debuit, non sine multis iisque magnis incommoditatibus inter gentes teras & barbaras: dum illum amisit in Jerusalem: dum pro illius educatione laboravit & sudavit.

XIX. Quoad alias molestias quas filii parentibus pariunt, quæ muneri Patris merè accidentariæ sunt, illas non sensit ob infinitam filii perfectionem & bonitatem, quin & illæ, quas in supra dictis habuit, non fuerunt ipsi propriæ molestiæ, ob amorem eximium & intensissimum quo in dilectissimum suum ferebantur filium, immò potius in illis pro eo susceptis laboribus delectationem inveniebat maximam, considerans quod illi labores pro Deo essent suscepti; quod tamen nullo modo minuit ipsius meritum, è contra multum auxit, cum præ amoris magnitudine illa non senserit, sub quorum pondere alii Patres gemuissent & obruti defecissent.

XX. Tandem hunc quoque in Divo Josepho rarum, & singularem, ac verè paternum amorem produnt evidenter naturales illius effectus, quos in paucis quæ de eo sacrum refert Evangelium, nihilominus luculenter satis, deprehendimus: curam dico seu sollicitudinem, metum ac dolorem pro ipso: de quibus sigillatim per sequentia capita.

CAPUT XXII.

Cura Divi Josephi pro Christo Domino.

I. **C**URA dupliciter accipitur: primò pro sollicitudine ipsâ & affectu animi. Secundò, pro munere quod ex illa solli-

itudine à curatore exhibetur rei seu personæ curatæ.

Cura primò sic dicta est ex Divo Isidoro, quod cor urat, & sic manifestum est effectum esse intensi amoris: quod enim vehementer amamus hoc curamus, idest studiosè custodimus, protegimus, conservare conamur mala ab eo arcendo, & bona, quæ ei congrua fuerint, procurando.

Hæc tanta fuit in Divo Josepho pro Christo, ut propter illam Divus Cyrillus Hierosolymit. Catechesi 7. Patrem Christi meritò dicendum censet, sic enim ille ibi: *Sicut Maria Mater IESU dicitur propter generationem; ita Joseph Pater IESU propter curam vel dilectionem vocatus est*, quod intellige juxta dicta cap. præcedenti num. 9. idest quoad nos seu secundum apparentiam, secundum quam prudenter judicamus: Ita quod cura illa in Divo Josepho pro Christo tanta fuerit, ut nullus eâ visâ non judicasset ipsum non esse verè Christi Patrem.

Hanc curam mirè probat illud Matthæi cap. 2. vers. 13. & 14. *Angelus Domini apparuit in somnis Joseph, dicens: Accipe Puerum & Matrem ejus, & fuge in Ægyptum, & esto ibi usque dum dicam tibi, futurum est enim ut Herodes querat puerum ad perdendum eum, qui consurgens accepit puerum & Matrem ejus nocte, & secessit in Ægyptum.* Ex hoc enim loco deprehendo Divum Josephum sic Christum curasse, & ita pro illo sollicitum fuisse, ut præ illo nihil cætera curaverit. Videamus.

Querunt Interpretes in hunc locum, an Divus Josephus ipsâ eadem nocte quâ hoc loco ab Angelo monitus dicitur, an aliâ sequenti fugam auspiciatus sit in Ægyptum? Tostatus Episcopus Abulensis in Matthæum cap. 2. quæst. 9. vult aliâ nocte fuisse auspiciatum, puta sequenti, vel tertiâ post istam: Primò quia sciebat se pro longo tempore proficisci in Ægyptum; dixerat enim ei Angelus, *Et esto ibi usque dum dicam tibi*, ac proinde de domo, deq; suppellectili debebat disponere: Secundò, quia per longum iter, & avium ob desertâ, debebat proficisci, atque adeo providere de necessariis ad illud conficiendum quæ inveniri